

Ukázka z knihy Každodenní křesťanství:

Druhé zamyšlení nám připomíná, že nemáme nadávat a žehrat na dobu, která přináší něco z oné kategorie nepříjemných časů. Proč? Protože nevíme, co je za tím! Někdo hned začne sopotit a hřímat slovy: „Nenávidím tento čas, proklínám tuto chvíli,“ apod. Časem v našem životě vládne Bůh a on jím vládne mistrovsky. Věřím, že Pán Bůh filtruje události, které směřují do života. Některým dovolí, aby do našeho života vstoupily, jiným ne. Myslím si, že tímto způsobem je naplněno slovo z I. Kor 10,13, kde je psáno: „Nezachvátilo vás jiné pokušení než lidské. Ale věrný je Bůh, který vás nenechá pokoušet nad vaše možnosti, ale způsobí se zkouškou také východisko, abyste ji mohli unést.“

Bůh nás nenechá pokoušet nad naše síly a z tohoto důvodu určitým událostem, které směřují do našeho života, říká ne. A když Bůh řekne nějaké události ne, pak jednoduše do našeho života nepříjde. Myslím, že existují sourozenci v Kristu, kteří v příchodu nepříjemných časů vždy spatřují satanský útok. Myslí si, že vše nepříjemné je od Ďábla, a také v tomto smyslu s danou situací zacházejí. Měli bychom být ochotni připustit možnost, že původcem nepříjemných chvil může být i Bůh. A souhlasím vřele se všemi, kteří říkají, že je obtížné to poznat.

Na tom ale nakonec ani tolik nezáleží. Jde-li o satanský útok nebo o Boží jednání, v každém případě nás tento zápas vhná do Boží náruče, tlačí na kolena, proměňuje srdce. Vzpomeňme na Joba. Kdo měl podíl na jeho zkoušce? Jistě Ďábel, ale současně také Bůh. Satan to začal a Bůh mu to dovolil. Pán Bůh ale vždy stanovil jasnou nepřekročitelnou hranici Jobovy zkoušky. Ano, Bůh ji dvakrát posunul, ale tato hranice zde vždy byla. Bůh Jobovi věřil, dokonce se jím i chlubil. V případě Joba nemůžeme říci, že podíl na jeho zkoušce měl jen Satan nebo jen Bůh. Job udělal jedinou možnost, kterou udělat mohl, obrátil se na Boha. Nakonec ani my nemůžeme dělat nic jiného. Pro posílení víry si připomeňme slova Pána Ježíše Krista: „Neprodává se snad pět vrbců za dva haléře?

A jediný z nich není před Bohem zapomenut. Vám jsou však spočítány i všechny vlasy na hlavě! Proto se nebojte. Jste dražší než mnoho vrbců“ (Lk 12,6-7).

Druhé zamyšlení nám dále připomíná, abychom se nezbavovali vlivu Kristova kříže nad svým životem. Právě skrze kříž jsme spojeni s Kristem, kříž je zdrojem duchovního pokroku. Budeme-li odmítat vše nepříjemné jako ?ábelský útok, nemusíme se léta hnout duchovně z místa. Tím ovšem vůbec nenabádám k pasivnímu přijímání všech vlivů okolí. Takový postoj by jistě nebyl postojem správným. Nakonec jde ale stejně o to, komu věříme více! Věříme Bohu, který občas do našeho života „pustí“ i „dobu zlou“, nebo svému rozlišení příšlé situace? Podle rozlišení, které učiníme, se budeme vůči dané situaci také stavět.

Na příkladu života apoštola Pavla vidíme, že nadbytek a nedostatek spolu velice úzce souvisí. Umíme-li žít ve strádání, umíme patrně žít i v hojnosti, a obráceně. Jsme-li momentálně v nadbytku, myslíme na to, že se nás může Bůh zeptat na náš vztah k němu nedostatkem. Po letech, kdy s Pánem Bohem žiji, spatřuji za střídáním příjemných a nepříjemných časů především Boží výchovu a jednu z konkrétních forem k proměně svého srdce. Nikdy ovšem nepřipustím myšlenku, že si s námi Satan mává, jak chce.

„Tehdy Pán řekl: ‚Šimone, Šimone, hle, Satan si vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici. Já jsem ale za tebe prosil, aby tvá víra nepřestala. A ty, až se jednou obrátíš, posiluj své bratry‘“ (Lk 22,31-32). Na tomto příkladu znovu vidíme, že si Satan vyprosil, aby mohl následovníky Pána Ježíše Krista tříbit. Ale pamatujme: Boží vítězství má jinou podobu, než jakou si leckdy představujeme. Smrt Pána Ježíše Krista na golgotském kříži vypadala vnějším pohledem jako prohra, ale ve skutečnosti byla mocným Božím vítězstvím.

Drazí přátelé, nenadávejme proto na nepříjemné časy, které do našeho života čas od času přicházejí. Tyto časy přicházely, přicházejí a přicházet budou. Na druhou stranu si ale ani nehrejme na „železné muže“, kteří ostentativně dávají najevo, že se jich tyto těžké události nedotýkají. Nestrkejme hlavu do písku s tím, že se vlastně nic zvláštního neděje, protože ono se děje, bolí to, naše srdce je zasahováno opravdově a skutečně! Právě proto, že to tak bolí, tak nás to také proměňuje. Kdyby to nebolelo, nebudeme ani proměňováni, protože opravdovou proměnu vždy provází bolest.

Ukázka z knihy Ovoce Ducha:

Každé duchovní novorozeňátko prožívá oslovení svého života skrze blízkost Boží, kterou zakouší, a skrze nové pravdy Slova, které se učí. Zralý křesťan již základní pravdy Písma zná a je oslovován především Boží blízkostí, kterou prožívá. A běda, pokud oslovován není. I u zralého křesťana je Boží dotyk důležitý. Tento dotyk ovšem není většinou realizován přes novou pravdu víry, ale více přes život služebníků, se kterými se setká. Pro začátečníky je nové všechno. Pokud si vzpomínám na svoje duchovní počátky, sál jsem jako houba vše, co mi bylo předkládáno. Samozřejmě jsem nevěděl, zda to bylo dobré nebo špatné učení. Bylo nové a já je bral, protože jsem neměl nic. Později, jak šel čas, jsem musel něco málo z toho, co jsem v „savých letech“ dostal, odložit. Víím, že toho nebylo mnoho. Dnes jsem velice vděčný Pánu Ježíši za ty, kteří mě v mém začátku vedli a vyučovali. Vždyť ten, kdo uvěří, je vydán na „milost a nemilost“ tomu, kdo ho vede. Není ještě schopen rozlišení. Velice proto záleží na učiteli, který nás po uvěření vede a který pokládá základy nového života. Toto vedení se z počátku nemusí týkat jen duchovního života. Často je třeba úplně z nuly vybudovat nebo obnovit i obyčejné, běžné principy života, vztahy mezi lidmi,

úctu k hodnotám, k autoritám a další hodnoty. Učitel, který vede do dospělosti, by měl být všestranným, zralým a moudrým člověkem. Buďme takovými služebníky, staňme se lidmi, pro které pojem ovoce Ducha svatého není jen prázdným duchovním termínem, ale podstatou všeho jednání.

Nemůžeme očekávat ovoce dobré ze špatného a ošizeného základu a současně nemůžeme očekávat ovoce zlé ze základu dobrého, ryzího a opravdového. S nadějí očekáváme ovoce dobré, pokud cítíme, že naše jednání je ryzí. Na druhou stranu bychom byli rádi, kdyby naše zlé konání nezpůsobilo nic špatného, kdyby vyznělo do prázdna, do ztracena. Přejeme si, aby nepřineslo ovoce žádné, aby nepůsobilo škodu. Toto přání ale zůstává pouze přáním. I zlé jednání přináší ovoce, které je ovšem zlé. Ovoce vzejde z jakéhokoliv jednání, nikdy neztratíme z očí odpovědnost za vše, co konáme. Jaké je ovoce, které v současné chvíli neseme? Ovoce nelže, slova občas zkreslují nebo mohou zkreslit. Ovoce nikdy. Proč je tomu tak? Protože ovoce přichází jako důsledek toho, jak vypadal náš život v minulosti. Ovoce zrcadlí pravdu o duchovním životě každého z nás zcela pravdivě.

a) Ovoce vnitřní.

b) Ovoce vnější.

Ovoce vnitřní, prostě vyjádřeno, je to, co povstane po Božím působení na našem charakteru, na našem nitru, uvnitř nás. Zde bychom mohli říci, že jde právě o ovoce Ducha svatého. Jedná-li Pán s naším charakterem, pak více známe a současně hlouběji žijeme jednotlivé ovoce zapsané v epištole ke Galatským 5,22. Nemyslím si, že by se ovoce z Gal 5,22 zrodilo v našich životech naráz, v okamžiku, že by najednou do našeho srdce padla radost a byla tam natrvalo. Jistě je to zčásti pravda (Bůh dává nezaslouženě a bez našeho úsilí), ale zde mám na mysli spíše "rození" pravé, hluboké radosti, která není vázána na konkrétní předmět, ze kterého se mohu radovat, ale která je výsledkem vnitřního působení Božího Ducha na nás. V kapitole o radosti v této myšlence budeme pokračovat.

Ovoce vnější, opět velmi jednoduše vyjádřeno, je to, co povstane po Božím působení z naší služby. V tomto pohledu bychom mohli vnější ovoce nazvat ovocem služby. Ovoce služby je vnějším vyjádřením Božího požehnání a přízně s tím, co děláme, a Božího souhlasu v tom, jak sloužíme.

I toto vnější ovoce nepadne do naší služby naráz, ale v principu jde zpočátku o dny malých začátků a o věrnost v mále. Na konci je vnější lahodné ovoce služby. Ovoce vnější je výsledkem Božího působení nejen v nás samých, ale v díle, které konáme.

Srovnáme-li vedle sebe ovoce vnitřní a ovoce vnější, cítíme patrné napětí i blízkost obou. Ovoce vnější pravděpodobně nebude provázet náš život, pokud nežijeme ovocem vnitřním. Někdy ale život služebníka, který začal žít hříšným způsobem, nadále provází vnější ovoce služby. Tato situace není předmětem

našeho uvažování. Pokud se tak děje, je to svrchované Boží jednání a milost s padlým člověkem. Držme se principu, nikoliv výjimky z něj. Obdobně na druhou stranu platí, že vnitřní ovoce je úžasným základem k nesení ovoce vnějšího. To vše samozřejmě za předpokladu, že stojíme v oblasti služby, kterou nám určil Pán, a ne v té, kterou jsme si zvolili sami.

Ukázka z knihy Žijeme spolu:

Neexistuje izolované křesťanství, nemůžeme žít s Pánem Bohem sami. Kdo vědomě žije sám a se společenstvím nechce mít nic společného, postupně ho tato dobrovolně zvolená izolace poznamená. Kdo žije bez společenství, nemá krytá záda. Jak známo, na této zemi neexistuje neutrální území. Buď stojíme na straně Boží nebo na straně nepřítele. Kdo žije bez společenství, ztrácí dříve nebo později duchovní citlivost. Ztrácí duchovní citlivost na hřích, již žije v hříchu nebo v nesprávném postoji, aniž daný stav vidí, ale ztrácí duchovní citlivost i na Boží vedení, hůře slyší Boha a Jeho hlas. U toho, kdo žije vědomě sám bez podpory společenství, má hřích v jeho životě větší moc. Život bez společenství vede k pohodlnosti a lenivosti. Kdo takto žije, stojí bez pokroku na své duchovní cestě třeba i léta. Jsem si jist, že život ve společenství je pro náš růst a vývoj nutný. Pán Bůh vložil do života v obecenství určité požehnání. Jestliže do společenství nechodíme, tak tento druh požehnání k nám nepřichází.

Jaký je podíl člověka na svém vlastním duchovním zbudování? Nepatřím mezi křesťany, kteří tvrdí, že náš podíl je velký. Spíše se řadím mezi takové, kteří jsou přesvědčení, že je nepatrný.

Bůh nás předchází ve všem. A i když nás Bůh předchází ve všem - on působí chtění i skutečné činění (Fp 2,13) - přesto chce slyšet naše rozhodnutí: "Chci být lepší a budu, Pane, s tvou pomocí lepší." Lidské rozhodnutí je ale málo platné, pokud k němu nepřistoupí Boží jednání, které tuto změnu působí. Petr řekl velice silné vyznání: "Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jít" (Lk 22,33). Pán Ježíš mu odpověděl: "Právím tobě, Petře, nezazpíváš dnes kohout, až prvé třikrát zapříš, že neznáš mne" (Lk 22,34). Petr jistě myslel upřímně a vážně svá slova, ale nedokázal je naplnit. Kdy u něho nastala změna a proměna? Poté, co zklamal, co poznal, že není tak silný, jak si myslel. Ale Petrova změna nastala především proto, protože se Pán Ježíš za Petra modlil a zápasil za něj. "I řekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezahynula víra tvá. A ty někdy obrátíš se, potvrzuj bratří svých" (Lk 22,31-32). Jestliže i náš život chce satan tříbit, musí mít "povolení" od Pána Boha. Bůh k některým situacím, které mají přijít do našeho života, říká ano a k jiným ne. Po dnešní den se Pán Ježíš za nás u Otce přimlouvá (I J 2,1). Ale přesto i my lidé máme na svém duchovním zbudování svůj podíl.

V čem spočívá tento podíl? V naší lásce a ochotě se vystavit Božími jednání s námi. Kdo Boží jednání nezakouší? Ten, kdo před ním uhýbá. Neproměňujeme se tím, že v kázáních slýcháme o nutnosti se pokořit, zlomit své nitro před Pánem, ale tím, že Pán Bůh do našeho života připravuje zcela konkrétní situace, které jsou jeho prostředkem k tomuto cíli. Ne teoretická známost o nutnosti proměny, ale procházení skrze naše velké odhodlání a vyznání na straně jedné a následné zapření a zklamání na straně druhé (jako Petr) nás mění. I když je náš podíl na duchovním zbudování našeho života nepatrný a Boží jednání je v této záležitosti nenahraditelné, přesto dělejme rozhodnutí o tom, že budeme lepší, protože i na nich záleží.

Ukázka z brožury Vítězný život skrze kříž:

Vítězný život v Pánu Ježíši Kristu nejsou jen ojedinělá dílčí vítězství. Vítězný život není vítězný tým, že v určité etapě svého života budeme úspěšní. Vítězný život nespočívá jenom v jednotlivostech. Jednorázové vyslyšení modlitby, jednorázové mocné uzdravení z nevy léčitelné nemoci, veliké úspěchy v dílčí etapě života ještě nejsou a nemusí být vítězným životem v Bohu v celé plnosti významu tohoto slova. Vítězný život je především celoživotní udržení takového životního stylu, ve kterém má Pán Bůh zalíbení. Cítíme a vidíme ten rozdíl?

Nejde jen o to, abychom prošli vítězně pěti zápasy svého života a mezi nimi si dělali, co budeme chtít, mezi nimi si žili po svém. Jde především o to, abychom po celou dobu svého pozemského života žili způsobilým, kdy na nás bude Otec nebeský hledět se zalíbením a kdy z jeho úst uslyšíme slova: "Ty jsi můj milovaný syn, mám v tobě zalíbení." Vítězný život nejsou jen dílčí izolovaná vítězství. Vítězný život je životní styl. Takový životní styl, kdy každý okamžik svého života usilujeme o jeho slávu neměli.

***

Nesoustřeďujme se neustále na to, zda a jak naše víra roste. To bychom se podobali lidem, kteří zasadili do země semeno a každou hodinu jej vyhrabávají a přesvědčují se, zda roste nebo ne. Takové počínání by samozřejmě vedlo ke ztrátě daného semene. Nevyhrabávejme malá zasetá seménka víry. Ona musí vyrůst, zesílet. Pokud budeme věrně následovat Pána Ježíše, za čas zjistíme, že máme víru na to, na co jsme ji dříve neměli.

***

Do plného postavení ve službě se dozrává, dorůstá. Plnost ve službě je nám postupně svěřována Pánem Bohem úměrně naší věrnosti, poslušnosti, stálosti a vytrvalosti. Délka přípravy je rozdílná podle toho, co je nám připraveno. Jestliže se někdo pomalu rozjíždí po vzletové dráze, neznamená to, že je pozadu

a Pán Bůh s ním nepočítá. Čím odpovědnější bude služba, tím delší bude na ni příprava. Jestliže někdo rychle vyletí vzhůru jak raketa, může za čas mít velké problémy se udržet ve vzduchu. Cesta do plného postavení služebníka nevede skokem, ale spíše růstem.

Ukázka z knihy Střípky slávy

O co jde v tomto našem společném zamyšlení? Toužím po tom, aby se nás Pánovník Hospodin dotknul svojí přítomností a svatostí. Abychom viděli Boží vedení tam, kde jsme ho až doposud neviděli. Abychom se nevzpírali tam, kde se vzpírat nemusíme a ani nemáme. Abychom dovedli vidět a ocenit Boží výchovu našeho života. Velice toužím po tom, abychom si zamilovali Jeho práci s námi a život, který provází svatost. Snad alespoň k některým z těchto vypsaných věcí bude tato knížka nápomocna.

Pokud dnes někdo slyší slovo svatý, je možné, že ne zcela přesně prožívá význam, obsah a dosah tohoto pojmu. Jsem z hloubi celého svého srdce přesvědčen, že každý znovuzrozený křesťan kráčí cestou ke svatosti. Nebo chcete-li, cestou k plnému životu s Bohem. A plný život s Bohem je život svatý. Nám nikdy nesmí jít o svatost pro svatost, vždy jde o život s Pánem Ježíšem a život s Ním nelze žít jinak než na rovině svatosti. Náš křesťanský život není hra, tím méně hra na svatost. Život s Kristem se nepředstírá. Život s Bohem není rozdělen na skutečnost a na představu. Vyjádřeno nám blízkým způsobem, život s Bohem se rodí v každodennosti až všednosti našeho života ale skrze naši víru a věrnost uchvacuje věci nebe. A ty, jak známo, jsou Boží a proměňují náš život.

Ještě několik vět k názvu - Střípky slávy. Myslím, že je tento název přiléhavý. Proč střípky? Protože jsem si vědom své omezenosti, nedokonalosti svých obzorů. Každý z nás křesťanů nejdříve sbírá, pak opatruje a posléze i hospodaří se střípkem Boží moudrosti, poznání, moci. Pokud jsme si vědomi toho, že naše práce na vinici Páně je společná, pak nesobecky skládáme tyto svoje střípky k sobě v naději celistvosti. Pokud se nám daří tento úkol plnit ve sboru, je v něm rozmanitá plnost Boží přítomnosti v mnohých formách moudrosti, poznání, moci. Pokud toto vědomí přesahuje naše sbory, denominace, pak nejlépe naplňujeme slovo z listu apoštola Pavla Efezkým, třetí kapitola, verš deset: "Aby nyní oznámena byla knížactvu a mocem na nebesích skrze církve rozličná moudrost Boží." Vždyť známe, prožíváme tolik, kolik je nám dáno Pánem. Natolik rozumíme Písmu, Pánu, Jeho věcem, nakolik je nám dáno shůry. To proto, aby se nikdo nechlubil. To slovo střípky je v názvu také i proto, že tato útlá knížečka neobsahuje nějaké souvislé poselství nebo jedno tématické zaměření, ale spíše takové roztroušené střípky pravdy.

Proč slovo slávy? Protože jde v knížce o všemohoucího Boha. Proto přívlastek slávy. Já z hloubky ce-

lého svého srdce věřím, že křesťanství je náboženstvím slávy. Ne proto, že život Božího dítěte se podobá procházce růžovým sadem, často je opak pravdou, ale proto, že život v osobním obcenství s živým Bohem je za každých okolností plný slávy. Ať je či není v té či oné zemi přáno křesťanství, ať jsou Boží pravdy ctěny a respektovány nebo jsou ve všeobecném porouhání vždy jde o slávu, protože Bůh je Bohem slávy. On sám je naší slávou. Tato pravda není jen informací. Buď v ní žijeme a tedy známe, nebo v ní nežijeme a pak ji patrně nevnímáme. Život slávy a koruna slávy. Pro tuto slávu Páně stojí za to ztratit všechnu slávu světa. Jak rozmanitá je to sláva působící v nitru i zjevně! Já bych si přál, aby i tyto Střípky slávy Boží byly nápomocny k celistvosti Božích věcí, které jsou nám dány.